



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 156/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Z., B., N., zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., CSc., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 21/2004 a jeho rozsudkom z 27. októbra 2009 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cob 22/2010 a jeho rozsudkom z 21. októbra 2010 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť J. Z. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2011 doručená sťažnosť J. Z. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 21/2004 a jeho rozsudkom z 27. októbra 2009 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cob 22/2010 a jeho rozsudkom z 21. októbra 2010.

Sťažovateľka bola navrhovateľkou v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 Cb 21/2004, ktorého predmetom bolo uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť sumu 9 588,06 € z titulu 20 % zľavy z diela.

Rozsudkom č. k. 11 Cb 21/2004-365 z 27. októbra 2009 okresný súd návrh sťažovateľky zamietol a zaviazal ju nahradiť trovy súdneho konania.

*„Súd prvého stupňa v danej veci rozhodol v neprospech navrhovateľky z dôvodu, že nepovažoval za preukázané oznámenie väd diela navrhovateľkou odporcovi spôsobom, ktorý ustanovuje Obchodný zákonník. V tomto rozhodnutí prejedikoval pojem väd zistiteľných bežnou obhliadkou a ako také ich mala navrhovateľka zistiť už pri odovzdávaní diela, pričom sám odporca ako odborne spôsobilá osoba ich po reklamácií zo dňa 22.12.2002 nerozpoznal a ako vady diela neodstránil.“*

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom *„poukázala na skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa podľa jej názoru nevyhodnotil správne“*. Sťažovateľka poukázala v odvolaní na skutočnosť, že k splneniu jej zmluvných povinností vyplývajúcich z platne uzatvorenej zmluvy o dielo s odporcom preukázateľne došlo, a teda došlo aj k povinnosti *„oznámiť odporcovi vady diela a uplatniť si práva zo zodpovednosti za vady“*. O existencii väd diela vypovedajú tiež v konaní predložené znalecké posudky.

O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 21 Cob 22/2010-399 z 21. októbra 2010 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Podľa názoru sťažovateľky okresným súdom *„neboli dôsledne vyhodnotené všetky dôkazy, ktoré boli počas súdneho konania predložené, či už v ústnej alebo písomnej forme zo strany navrhovateľky“*. Oba konajúce súdy navyše *„svoje rozhodnutie opreli o ustanovenia Obchodného zákonníka a nevysporiadali sa s právami, ktoré jej priznáva zákon na ochranu spotrebiteľa a tiež nezohľadnili povinnosti, ktoré mala protistrana uložené stavebným zákonom“*.

V závere sťažnosti navrhuje sťažovateľka vo veci samej rozhodnúť týmto nálezom:

„1. Základné právo J. Z. zaručené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.10.2010 v konaní vedenom pod sp. zn. č. k. 21Cob/22/2010 - 399 porušené bolo.

2. Postupom Krajského súdu v Trnave, Okresného súdu Galanta bolo porušené základné právo sťažovateľa, podľa čl. 1 a či. 46 Ústavy Slovenskej republiky, a to rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.10.2010, č. k. 21Cob/22/2010-399 a rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 27.10.2009, č. k. 11 Cb/21/2004-365.

3. Postupom Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu Galanta boli porušené základné práva sťažovateľa, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.10.2010, č. k. 21Cob/22/2010-399 a rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 27.10.2009, č. k. 11 Cb/21/2004-365.

4. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.10.2010, č. k. 21 Cob/22/2010-399 a rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 27.10.2009, č. k. 11 Cb/21/2004-365 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. J. Z. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet advokátovi JUDr. M. S., CSc. advokátska kancelária, B.

6. Pozastavuje sa výkon napadnutých rozhodnutí, a to rozhodnutia Okresného súdu Galanta zo dňa 27.10.2009, č. k. 11 Cb/21/2004-365 a Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.10.2010, č. k. 21Cob/22/2010-399.“

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ sťažovateľka napáda postup a rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietaný aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho preskúmal na základe odvolania sťažovateľky krajský súd, ktorý rozsudkom č. k. 21 Cob 22/2010-399 z 21. októbra 2010 rozsudok okresného súdu v rozsahu výrokov napadnutých odvolaním potvrdil.

Z uvedeného dôvodu sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. US 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vyslovil, že rozsudkom okresného súdu č. k. 11 Cb 21/2004-365 z 27. októbra 2009 a rozsudkom krajského súdu

č. k. 21 Cob 22/2010-399 z 21. októbra 2010 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľka uviedla, že sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže pri vyhodnotení dôkazov neboli zohľadnené všetky skutočnosti a nebol náležite zistený skutkový stav. Sťažovateľka tiež namieta, že v konaní neboli konajúcimi súdmi aplikované právne predpisy vzťahujúce sa na jej prípad.

Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a v spojitosti s ním aj rozsudok okresného súdu v rozsahu sťažnostných námietok a dospel k názoru, že tieto nie sú dôvodné.

Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodovaniu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu je kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s právnymi závermi prvostupňového súdu. Tieto závery, ktoré si krajský súd osvojil a ktoré boli sťažovateľkou spochybnené z hľadiska ich ústavnosti, nevykazujú známky arbitrárnosti či ústavnej neutržateľnosti.

Ústavný súd už judikoval, že účelom opravného prostriedku a v súvislosti s jeho uplatnením aj účelom odvolacieho konania je zákonom predpísaným spôsobom dosiahnuť nápravu právnych alebo skutkových pochybení súdu prvého stupňa. V odvolacom konaní je druhostupňový súd limitovaný v možnostiach zasahovať do rozsudku súdu prvého stupňa, pričom tieto limity vyplývajú z podstaty neúplného apelačného systému, ktorý sa v riadnom opravnom konaní uplatňuje v sporových veciach. Odvolací súd je v rámci neúplnej apelácie viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa [s výnimkami uvedenými v § 213 ods. 2 až 7 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)], pričom svoju pozornosť primárne zameriava na skúmanie vecnej správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutia v rozsahu dôvodov uplatnených v odvolaní. Skutkovým súdom je v prvom rade prvostupňový súd, v konaní pred ktorým mala sťažovateľka, ktorá bola navyše kvalifikovane právne zastúpená, možnosť predkladať návrhy na vykonanie dokazovania, a tým aktívne prispieť k zisteniu skutkového stavu nevyhnutného na rozhodnutie vo veci.

Podľa § 212 ods. 1 OSP je odvolací súd viazaný tiež dôvodmi a rozsahom odvolania.

Ústavný súd už opakovane judikoval, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Ústavný súd preto zameral svoju pozornosť aj na skúmanie podstatného obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, obsahu odvolacích

námietok sťažovateľky a následne na skúmanie spôsobu, akým sa s odvolacími námietkami sťažovateľky vysporiadal krajský súd.

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 Cb 21/2004-365 z 27. októbra 2009 zamietol žalobu sťažovateľky o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 9 588,06 € z titulu 20 % zľavy z ceny diela. Svoje rozhodnutie odôvodnil skutočnosťou, že sťažovateľka v konaní nepreukázala, že by podľa § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka žalovanému adresovala oznámenie väd diela. Sťažovateľkou predložený list z 22. decembra 2002 označený ako „reklamácia rodinného domu“ podľa názoru okresného súdu nie je „možné považovať za oznámenie väd diela v zmysle § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka. Z obsahu uvedeného listu totiž jednoznačne vyplýva, že navrhovateľka v ňom odporcovi ako zhotoviteľovi vytýka, že stavba nie je dokončená podľa ich vzájomnej dohody, čo jednoznačne vyplýva aj z toho, že odporcovi ustanovuje dodatočnú lehotu na dokončenie diela podľa dohody. Z uvedeného listu nevyplývajú žiadne konkrétne vady, ktoré by podľa názoru súdu mali byť určené čo do svojej povahy a charakteru tak, ako to navrhovateľka urobila až v podanom návrhu na začatie konania zo dňa 10.9.2004.“.

V ďalšom odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na skutočnosť, že najneskôr sa o povahe a rozsahu väd sťažovateľka dozvedela 17. júla 2003 zo znaleckého posudku č. 049/2003 vypracovaného na jej objednávku Ing. J. Z. Podľa názoru okresného súdu „od uvedeného dátumu, keď navrhovateľka nepochybne vedela o existencii väd mala bez odkladu odporcovi tieto vady oznámiť, čo však neurobila, pričom aj k podaniu jej návrhu na začatie konania došlo až dňa 10.9.2004, t.j. po vyše roku od okamihu, kedy sa o vadách nepochybne dozvedela“.

Napokon z podstatných okolností, na základe ktorých okresný súd návrh sťažovateľky zamietol, okresný súd uviedol, že ani v rozsahu ochrany práv sťažovateľky podľa zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa nebolo v konaní preukázané, že voči žalobcovi bola reklamácia uplatnená spôsobom, z ktorého by jednoznačne vyplývalo, „aké vady spotrebiteľ dodanému tovaru alebo službe vytýka...“. Okresný súd uzavrel, že aj ak by ako reklamáciu bral do úvahy list sťažovateľky z 22. decembra 2002, jej vybavenie „vyplýva zo stavebného denníka, kde zápisom dňa 10. 1.2003 navrhovateľka potvrdila, že dielo prevzala aj s dokončením nedorobkov dňa 10. 1. 2003“.

V odvolaní z 9. novembra 2009 sťažovateľka namieta skutočnosť, že okresný súd sa pri rozhodovaní vo veci nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný sa pri zhotovení diela, ktorého vady sú predmetom súdneho konania, dôsledne nepridržiaval tak obsahu zmluvy, ako aj stavebného poriadku, keďže sťažovateľke neumožnil riadne sledovanie a vyhodnocovanie priebehu celého stavebného procesu.

Sťažovateľka ďalej vo svojom odvolaní namietala skutočnosť, že ako laik nemala možnosť v priebehu uskutočňovania stavby odhaliť technické nedostatky spočívajúce napríklad v chybách statiky a taktiež nemohla posúdiť závažnosť viditeľných väd stavby.

Podľa názoru sťažovateľky okresným súdom *„bol nesprávne vyhodnotený jej list zo dňa 17. 07. 2003, ktorý mal byť posudzovaný podľa obsahu a nie jeho pomenovania“*, keďže týmto mala sťažovateľka jednoznačne prejavovať vôľu reklamovať vady stavby *„a odporca tento jej prejav vôle vnímal svojimi odbornými znalosťami ako radne a včas uplatnenú reklamáciu...“*.

Za nesprávny považuje sťažovateľka tiež záver okresného súdu o tom, že reklamáciu neuskutočnila riadne a včas, keďže podľa jej názoru si bol odporca vedomý svojho pochybenia pri zhotovení diela.

K odvolacím námietkam sťažovateľky krajský súd uviedol:

*„Odvolateľka vo svojom podaní neuviedla prakticky žiadne pre rozhodnutie sporu významné skutočnosti, s ktorými by sa nebol logicky a vecne správne vysporiadal už súd prvého stupňa, ktorý v odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, aj ako vec právne posúdil. V súvislosti s pre posúdenie sporu rozhodujúcou otázkou včasnosti a kvalifikovanosti oznámenia väd diela zhotoviteľovi poukazovala iba na nesprávnosť vyhodnotenia jej listu zo dňa 17.7.2003, hoci takýto doklad súd prvého stupňa vôbec nevyhodnocoval nakoľko nebol v konaní predložený, ani jeho existencia žalobkyňou tvrdená. Podľa obsahu vyjadrení žalobkyne jedinou písomnou reklamáciou, ktorú súd prvého stupňa vyhodnotil správne, mala byť reklamácia listom zo dňa 22.12.2002 neobsahujúcim popis žiadnej konkrétnej vady diela, keď navyše, ako uviedol súd prvého stupňa, z následných záznamov možno*

*usudzovať, že vady ktorých odstránenie malo byť týmto listom požadované, boli ku dňu 10.1.2003 odstránené.“*

Z citovaného odôvodnenia vyplýva, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na skutočnosti, že sťažovateľka v spore neuniesla dôkazné bremeno, pretože dostatočne a hodnoverne nepreukázala, že vady diela oznámila zhotoviteľovi bez zbytočného odkladu. Z týchto dôvodov sa podľa názoru ústavného súdu aplikácia ustanovenia § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka krajským súdom nejaví ako jednostranná alebo taká, ktorá by bola popretím jeho podstaty či zmyslu.

V súvislosti s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06, II. ÚS 56/07), podľa ktorej nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Námietky sťažovateľky uvedené v sťažnosti doručenej ústavnému súdu sa v podstatnej miere prekrývajú s odvolacími námietkami, s ktorými sa zaoberal už krajský súd v rámci odvolacieho konania, pričom navyše uvádza niektoré okolnosti, ktoré z jej odvolania nevyplývajú (sťažovateľka napr. vo vzťahu k okolnostiam, ktoré krajský súd opomenul, tvrdí, že *„v odvolaní bol uvedený v tomto zmysle fakt, že vypracovanie znaleckého posudku zo dňa 17.07.2003 a oznámenie väd bolo vykonané ústne“*, pričom z obsahu odvolania z 9. novembra 2009 doručeného ústavnému súdu ako príloha sťažnosti jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka namietala nesprávne vyhodnotenie jej *„listu zo dňa 17.07.2003, ktorý mal byť posudzovaný podľa obsahu a nie podľa jeho pomenovania“*). V ďalších dôvodoch svojej sťažnosti sťažovateľka v prevažnej miere hodnotí skutkové závery konajúcich súdov, resp. uvádza vlastnú interpretáciu právnych predpisov.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený postačujúcim spôsobom a na zásadné námietky odvolania sťažovateľky zaujal také stanovisko, ktoré ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľky považovať za neodôvodnené a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, pričom v rozsahu zistenia podstatných skutkových okolností sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP odvolal na, podľa jeho názoru, dostatočne zistený skutkový stav okresným súdom.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj ustálený názor, podľa ktorého reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom (napr. III. ÚS 369/2010).

Keďže sťažovateľka vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne také konkrétne nedostatky rozhodnutia alebo postupu krajského súdu, z ktorých by vyplývala ústavná neudržateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v spojení s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy namietala tiež porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy. Ústavný súd k tomu uvádza, že v zmysle ustálenej judikatúry ak dôjde k odmietnutiu sťažnosti z dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí ústavného súdu, o námietke porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy vôbec netreba rozhodovať (napr. II. ÚS 16/05, II. ÚS 299/06).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011